

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 62, Aprilie 2011

62. Ausgabe, April 2011

PAȘTILE – SĂRBĂTOAREA VIEȚII ȘI A BUCURIEI CREȘTINE PASTORALA de PAȘTI 2011

Mitropolitul SERAFIM

„Din mormânt viață a răsărit...” (Din Cântările
Învierii)

Hristos a înviat!

Praznicul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos ne-a adunat și anul acesta în număr atât de mare pentru ca să ne împărtășim de darurile lui și anume: de viața care izvorăște din mormântul lui Hristos, Biruitorul morții, de bucuria femeilor mironosițe și a apostolilor care L-au văzut pe Domnul înviat, de pacea lui Dumnezeu care se revarsă în sufletele noastre prin rugăciune și de speranța sau nădejdea creștină care trebuie să ne însoțească mereu în viață pentru ca să biruim și noi, ca și Hristos, necazurile și încercările câte vin asupra noastră, iar la urmă să biruim moartea și să câștigăm viața cea veșnică. Toate aceste daruri se înnoiesc în noi în această sfântă zi a Învierii în măsura în care ne înnoim

credința în Domnul nostru Iisus Hristos Cel înviat, în măsura în care ne rugăm mereu, acasă și la biserică, ne spovedim și ne unim cu Sfântul Lui Trup și cu Scumpul Lui Sânge în Taina Sfintei Împărtășanii.

Ne bucurăm că anul acesta, ca și anul trecut, toți creștinii prăznuiesc Paștile în aceeași zi și ne rugăm lui Dumnezeu ca să grăbească ziua unirii tuturor în aceeași credință mântuitoare. Pentru că nimic nu iubește Dumnezeu mai mult ca unirea oamenilor, începând cu unirea noastră a creștinilor, care trebuie să fim exemplu de unitate pentru toți ceilalți (Ioan 17).

Învierea Domnului pe care o prăznuim astăzi cu atâta entuziasm și bucurie este Sărbătoarea prin excelență a vieții care se reînnoiește în noi prin moartea și învierea Mântuitorului Iisus Hristos. Dumnezeu l-a creat pe om pentru ca el să participe la comuniunea de viață și de iubire a Sfintei Treimi: a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Atâta timp cât primii oameni au rămas în ascultare de Dumnezeu, deci în comuniune cu El,

Pogorârea la iad- pictură din Biserica Ortodoxă Româna din Viena.
Foto: A. Nițu

s-au împărtășit de viața Lui și de toate darurile pe care Dumnezeu le revarsă asupra celor credincioși și ascultători. Ei erau curați și nevinovați, nu știau ce este răul, vorbeau cu Dumnezeu față către față și se bucurau de viața primită de la

Dumnezeu. După căderea în păcat, prin călcarea poruncii lui Dumnezeu, Adam și Eva s-au văzut deodată goi și rușinați de propriul lor păcat și s-au ascuns în rai, crezând că pot fugi de fața Celui care este pretutindeni. Între ei și Dumnezeu s-a interpus propria lor voință care îi îndemna să asculte mai mult de diavolul, vrăjmașul lui Dumnezeu, decât de Dumnezeu care le-a dat viața. Aceasta i-a costat alungarea din raiul fericirii în lumea aceasta în care prezența lui Dumnezeu este ocultată (ascunsă) mereu de lucrarea diavolului a cărui voie o împlinesc oamenii, mai mult decât voia lui Dumnezeu. Astfel în lume s-a înmulțit păcatul care pervertește relațiile dintre oamenii, îi învrăjbește și îi aruncă în tot felul de greutăți și necazuri. Păcatul distruge de asemenea creația lui Dumnezeu, iar oamenii în loc să se bucure de viață și de tot ceea ce a făcut Dumnezeu sunt adeseori triști, abătuți, descurajați. Pentru că viața care vine de la Dumnezeu nu are sens decât dacă este trăită în legătură cu El și în ascultare față de El.

Iată însă că prin Învierea Domnului a venit mântuirea a toată lumea, adică liberarea de sub puterea diavolului, liberarea de păcat și de consecințele lui nefaste care ne transformă adeseori viața în iad. Or noi toți dorim raiul. Fiecare ne putem întreba: ce este raiul, unde este raiul, cum să ajungem în rai? Bucuria, pacea și lumina pe care le trăim aici și acum sunt clipe de rai. Pentru că raiul este tocmai bucuria trăirii cu Hristos Cel înviat. „*Astăzi toate s-au umplut de lumină: și cerul și pământul și cele dedesubt*” ca și inimile noastre în care se concentrează toată creația lui Dumnezeu! Niciodată nu trăim clipe mai înălțătoare decât în noaptea de Paști. În inima celui care simte pe Hristos înviat, acolo este raiul. Iar în inima din care lipsește Hristos este iadul, întunericul, golul, deznădejdea, patimile... Hristos Domnul a redeschis prin Învierea Sa porțile raiului, care aici pe pământ este Biserica. Datoria noastră este să facem din viața noastră un Paște continuu, un rai permanent. Cu alte cuvinte, să ne bucurăm de viață și să-I mulțumim Domnului pentru toate, să trăim în pace și armonie cu cei din familie, cu rudeniile, cu vecinii, cu semenii noștri la lucru și oriunde ne-am afla. Că acolo unde este pace și armonie, acolo este raiul. Să venim la biserică în fiecare duminică cu conștiința că Biserica, așa cum am spus, este raiul de pe pământ care ne pregătește pentru raiul cel ceresc, în care vom intra după moartea noastră, dacă Dumnezeu ne va găsi vrednici la judecată. Să ne amintim mereu de cuvintele Mântuitorului care a zis : „*Biserica Mea, nici porțile iadului nu o vor birui*” (Matei 16,18). Iar Biserica lui Hristos suntem noi toți care credem în Învierea Lui și ne adunăm, duminică de duminică, pentru ca să săvârșim împreună Liturgia și să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului Cel înviat pentru ca să putem face din viața noastră un Paște continuu. Să nu ne lăsăm amăgiți de gândul că Biserica este doar a preoților și a monahilor și să nu ne smintim de

neputințele unora dintre ei. Să vedem și pe cei cu viață sfântă și pe cei care își împart pâinea cu cel flămând. Și apoi numai bunul Dumnezeu știe pocăința și lacrimile de taină ale celor care greșesc într-un fel sau altul. Biserica este deci a noastră a păcătoșilor, care însă ne pocăim de greșelile săvârșite și ne silim să nu le mai repetăm. Chiar dacă noi toți păcătuim, Biserica rămâne sfântă și nu se întinează de păcatele noastre, ci ni le spală prin Tainele ei, cu deosebire prin Taina Spovedaniei și prin Taina Împărtășaniei.

Așa cum v-am scris și în Pastorală de Crăciun, Sfântul Sinod al Bisericii noastre Ortodoxe Române a dedicat anul acesta Tainelor Botezului și Cununiei cu recomandarea ca în toate parohiile din cuprinsul Patriarhiei Române, deci și în parohiile din afara granițelor țării, să se aprofundeze de către preoți și credincioși importanța acestor Sfinte Taine pentru viața noastră creștină. Se întâmplă, din păcate, adeseori că părinții și nașii se îngrijesc doar de botezul copiilor și finilor lor, dar nu și de ceea ce trebuie să urmeze după botez, adică de educația creștină a pruncilor și copiilor care începe prin aducerea lor în fiecare duminică la biserică pentru a-i împărtăși cu Trupul și Sângele lui Hristos. Pruncii și copiii trebuie să crească în atmosfera de rugăciune a bisericii, cu împărtășirea în fiecare duminică. De asemenea, este foarte important ca părinții să se roage împreună cu copiii în fiecare zi și să se străduiască să păstreze în familie o atmosferă de armonie și înțelegere, care îi va marca pozitiv pe copii pentru totdeauna. Educația religioasă a copiilor se face acasă, în primul rând prin exemplul părinților, și apoi la biserică și la școală.

În ce privește Taina Cununiei, trebuie să deplângem faptul că foarte mulți tineri trăiesc necununați la Biserică, ceea ce este un păcat de moarte și înseamnă să zidești o casă pe temelie de nisip. Nici-un motiv care se invocă pentru trăirea în concubinaj nu poate fi justificat în fața lui Dumnezeu. De aceea îndemnăm cu toată dragostea pe cei ce trăiesc necununați să nu mai amâne cununia la Biserică. De asemenea, trebuie să deplângem faptul că adeseori Cununia este redusă la slujba din biserică. După Cununie, tinerii uită repede de Biserică și de darurile primite de la Dumnezeu și anume: darul unirii pentru veșnicie în Hristos, darul nașterii de prunci după voia lui Dumnezeu, darul înțelegerii și iertării reciproce, darul de a se jertfi unul pentru celălalt etc. Toate aceste daruri rămân asupra soților numai dacă ei împlinesc poruncile lui Hristos, trăind după voia lui Dumnezeu și nu după voia lor proprie. Dacă soții trăiesc în dragoste și armonie, dacă dau naștere la toți pruncii pe care l-i dă Dumnezeu și se feresc de păcatele mari care-i despart de Hristos, cum sunt: desfrâul, avortul, planificarea nașterilor, folosirea medicamentelor careucid pruncii zămislți în pântecul mamelor, ura, divorțul etc. , atunci familia - despre care Sfântul Ioan Gură de Aur spune că este Biserica cea mică - devine un rai pe pământ.

Îmi exprim nădejdea că împreună cu Preacucernicii Preoți veți fi receptivi și veți medita adânc la semnificația Tainei Botezului și a Cununii pentru ca ele să vă ajute la înnoirea vieții duhovnicești. Dumnezeu așteaptă de la fiecare din noi să ne cunoaștem credința și s-o trăim tot mai bine prin angajarea responsabilă în Biserică, în familie și în societate.

După cum știți, cea mai mare piedică în organizarea parohiilor noastre și în desfășurarea unei vieți comunitare normale în ce privește Sfintele Slujbe, catehizarea copiilor și tinerilor sau activitățile sociale și culturale etc. este lipsa bisericilor proprii și a spațiilor necesare. De la crearea Mitropoliei noastre, în urmă cu 18 ani, s-a făcut un progres în această privință prin cumpărarea sau construirea câtorva biserici noi, însă cele mai multe parohii rămân totuși fără biserică proprie. Printre bisericile pe care le avem în construcție în prezent sunt cele de la Mannheim (sub îndrumarea P.C. Preot Ioan Popescu), unde s-a ajuns la lucrările de finisare interioară și exterioară, și cea de la Berlin (sub îndrumarea P. Cuv. Ieromonah Clement Lodroman), unde s-a amenajat demisolul pentru a se putea sluji până la ridicarea în continuare a bisericii.

Nădăjduim ca în ziua de 10 septembrie, anul acesta, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel al Bisericii Ortodoxe Române să pună piatra de temelie pentru biserică și complexul mănăstiresc de la München de sub îndrumarea Presfințitului Sofian Brașoveanul. Îi rugăm pe toți credincioșii noștri să contribuie după putere la ridicarea acestor locașuri sfinte care vor da mărturie despre viața duhovnicească a românilor din Germania.

Să punem la inimă îndemnul Sfântului Ioan Damaschin (sec. VIII) care a compus cântările Învierii din această noapte sfântă: „Ziua Învierii! Să ne luminăm cu prăznuirea, și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere. Și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le”.

Mă rog Mântuitorului Iisus Hristos Celui înviat să vă binecuvânteze pe toți și îndeosebi pe copii și pe tineri, care sunt viitorul Bisericii și neamului, să vă dăruiască tuturor sănătate și toate cele de folos pentru viața aceasta pământească și să vă învrednicească și de viața cea veșnică.

CATEDRALA MÂNTUIRII NEAMULUI, UN DAR AL TĂU PENTRU ETERNITATE!

În ședința de lucru din 16 – 17 februarie 2011, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat *procedura de colectă națională pentru continuarea lucrărilor de construire a Catedralei Mântuirii Neamului în cadrul unităților de cult din cuprinsul eparhiilor Patriarhiei Române*. Astfel, potrivit acestei hotărâri sinodale, pentru informarea

credincioșilor asupra colectei naționale pentru construirea Catedralei Mântuirii Neamului, *în fiecare lăcaș de cult ortodox va fi afișat un anunț care va cuprinde imaginea Catedralei Mântuirii Neamului*, anunțul emiterii unei chitanțe indiferent de sumă, modelul de chitanță și conturile bancare în care se pot face direct donații prin virament de către persoanele fizice sau juridice. Donațiile pentru Catedrala Mântuirii Neamului vor putea fi făcute la parohii, mănăstiri și schituri doar clericilor angajați la respectivele unități de cult. *Donatorii vor primi pentru suma donată o chitanță personalizată din chitanțierele puse la dispoziție de către Patriarhia Română prin intermediul centrelor eparhiale*, corespunzător numărului unităților de cult din subordine. Fiecare eparhie va transmite apoi, prin intermediul protopopiatelor din jurisdicție, carnetele-chitanțier către fiecare parohie și mănăstire. În fiecare lună, protopopiatele vor centraliza electronic, în baza unor procese verbale, chitanțele eliberate de unitățile de cult din teritoriu pe care le vor trimite, împreună cu sumele aferente, către centrele eparhiale.

La rândul lor, eparhiile vor centraliza electronic procesele verbale cu chitanțele de la toate unitățile de cult aflate în jurisdicție, iar sumele aferente vor fi transferate prin virament direct în conturile bancare ale Patriarhiei Române, aferente Catedralei Mântuirii Neamului. Predarea centralizării către Patriarhia Română se va face împreună cu ordinul de plată bancar.

Însumarea informațiilor și a documentelor necesare înregistrării în contabilitatea Patriarhiei Române se va face în luna curentă pentru luna precedentă. Verificarea fiecărei chitanțe de către persoanele donatoare se poate face *prin apelarea la numărul de telefon: 021 406 71 82 sau la adresa de e-mail: contabilitate@patriarhia.ro*.

În pomelnicul ctitorilor Catedralei de pe site-ul www.catedralaneamului.ro vor fi menționate numele donatorilor, dar numai cu acordul acestora. Ținând cont de faptul că în parohiile și mănăstirile Patriarhiei Române în primele duminici din postul Sfintelor Paști (care începe la 7 martie 2011) se va organiza colecta pentru *Fondul Central Misionar*

destinat în special ajutorării comunităților ortodoxe românești sărace din țară și din străinătate, *colecta națională pentru construirea Catedralei Mântuirii Neamului va începe după sărbătoarea Sfințelor Paști (24 aprilie 2011).*

Pentru evitarea fraudelor, Patriarhia Română nu împuternicește pe nimeni să colecteze bani pentru Catedrala Mântuirii Neamului în spațiile publice, la casele credincioșilor sau sediile instituțiilor publice de stat ori ale firmelor private. În același timp, urmare unor sesizări primite, Patriarhia Română respinge încercările unor societăți comerciale de a folosi donațiile pentru Catedrala Mântuirii Neamului ca pretext pentru neplata datoriilor către alte persoane juridice.

FAMILIA CREȘTINĂ

Pr. Dr. Nicolae DURA

Iubirea curată întemeiază și întreține familia. Anul 2011 a fost declarat de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române drept an al Botezului și al Cununii. Aceste două Sfinte Taine ale Bisericii întemeiază comuniunea noastră în Biserica cea vie a Mântuitorului Hristos. Antropologi, pe baza studierii fizionomiei și trăsăturilor feței umane, încearcă să ajute pe tineri la întemeierea unei familii reușite. Asemănările dintre chipurile femeii și ale bărbatului oglindesc afinitățile spirituale și compatibilitatea între ei. Vorba înțeleaptă a strămoșilor: „cine se aseamănă se adună“ sublinia și acest fapt. Ba mai mult, ca o consecință a lumii noastre industrializate și orientată mereu spre profit, s-au întemeiat firme care mijlocesc mariajul.

Familia, conviețuirea dintre bărbat și femeie, este o instituție întemeiată de Dumnezeu, dintru început, în paradisi: „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor pe potrivă lui“ (Fac.2,18), dar ea corespunde și trebuinței profunde a omului de a trăi în comuniune. Ea se bazează pe realitatea făpturii umane, creată de Dumnezeu în cele două genuri: bărbat și femeie. În vremea Vechiului Legământ familia apare sub sceptrul instituirii divine: Adam și Eva, Avraam și Sara, Isaac și Rebeca, Iacob și Rahela, Iosif și Asineta, Zaharia și Elisabeta, Ioachim și Ana. Aceste binecuvântate familii biblice sunt pomenite și-n rugăciunea primă de la Taina Cununii și preotul slujitor cere de la „Dumnezeul cel preacurat și Ziditorul a toată făptura“ și binecuvântarea familiei ce se întemeiază prin Taina săvârșită. Împreună viețuire dintre bărbat și femeie, sub forma familiei este o necesitate, ea corespunde constituției complementare a ființei umane, atât a celei fizice, cât și a celei psihice. Bărbatul întregește femeia, iar femeia încununează bărbatul ei. Femeia soție împlinește pe soț, iar soțul întărește soția sa. Amândoi se ajută, se bucură și cresc

spiritual. Unul și altul contribuie la desăvârșirea celuilalt, amândoi contribuie reciproc la lucrarea mântuirii și fericirii.

Căsătoria ca Taină

Venirea – în trup – a Fiului lui Dumnezeu la noi a anulat „cartea de despărțire” (Matei 19,7) și a restaurat familia pe temelia dintru început, din paradisi și a ridicat-o la demnitatea de Sfântă Taină. Cununia este una dintre cele șapte Sfinte Taine. Taina sfântă este lucrarea bisericească prin care într-o formă văzută se împărtășește, celui care primește taina, harul sau energia Duhului Sfânt.

Căsătoria a fost instituită de Mântuitorul ca Taină, prin participarea Sa la nunta din Cana Galileii. Familia creștină se temeluiește prin Sfânta Taină a Cununii. „Când familia nu va mai fi întemeiată pe Taină, oamenii vor fi o turmă de fiare destrăbălate“

(P. Arsenie Boca, Fiii Învierii). Taina însoțirii celor doi tineri străini și formarea unei celule unitare, în care cei doi sunt una este o lucrare extraordinară. Întemeierea căsătoriei este decizia și actul de deplină maturitate și libertate, este piscul vieții umane, ce se desfășoară între cele două necunoscute fundamentale ale vieții noastre: venirea și plecarea din această lume, nașterea și moartea. *Căsătoria apare ca locul de unire dintre alfa și omega destinului uman* (P. Evdochimov). Ea se întemeiază pe iubire și se hrănește mereu din iubire, revărsând asupra copiilor și a celor din jur iubire și dăruire.

Viața de familie a soțului și a soției se împlinește prin nașterea de copii. Viața familială se bazează pe dragoste și se întărește mereu și se reînnoiește prin iubire. În viața intimă a soților „nu-i bun nici abuzul, nici refuzul“ (P. Arsenie). Soțul are nevoie de soție și soția are trebuință de soț. Așa a făcut Dumnezeu pe om: bărbat și femeie într-un singur trup. Partenerul de viață materială trebuie să devină și partener de viață spirituală. În cadrul Sfintei Taine a Cununii ne rugăm și „pentru buna înțelegere sufletească și trupească“ a celor ce se căsătoresc.

Criza în familie

Criza răspândită azi în atâtea domenii afectează și familia. Vremea noastră este una a împrăstierii, adesea „a plecării de acasă“. Egoismul

crește și iubirea se împuținează și „scăzând iubirea se întinde întunericul“ (Sf. Atanasie cel Mare). Timpul nostru este numit și al crizelor, adică vremea în care omul trebuie „să se cerceteze pe sine“, să se analizeze profund pentru situația în care se află și pentru găsirea căilor de ieșire din impas, din criză. Există indiscutabil și o criză a familiei. În spațiul citadin apusean, tot a doua familie se destramă, iar în mediul rural tot a treia căsătorie nu are durată. Mai recent se afirmă că sunt mai multe divorțuri decât căsătorii. Este o statistică alarmantă. De aceea s-a ajuns la practicarea așa numitei căsătorii de probă sau a trăirii în concubinaj. Ba mai mult, în câteva țări, s-a ajuns la căderea din înțelegerea și din sensul familiei prin acceptarea trăirii împreună a două persoane de același sex. Această viață în doi se vrea doar a plăcerilor și egoismului și nu și a responsabilității. O asemenea viață înregistrează pe practicanții ei în turma lui Epicur, susținând că fericirea se dobândește doar prin cultivarea plăcerii. O asemenea atitudine, ca și trăirea paralelă sau potrivnică poruncilor divine a condus pe omul modern la senzualism, la idolatrizarea trupului, căci acesta este îmbrăcat „în trupul păcatelor cărnii“ (Coloseni 2,11). Cuvântul divin vestit de Sf. Ap. Pavel este tulburător: „Sfârșitul acestora este pieirea. Pântecul este dumnezeul lor, iar mărirea lor este întru rușinea lor, ca unii care au în gând cele pământești“ (Filipeni 3,19).

Viața omului nu este scutită de surprize și încercări. Tot astfel și viața de familie are de trecut uneori etape dificile: neînțelegeri, nepotriviri, boli, nemulțumiri, încurcături și ispite. Viața de familie își are și ea crucea ei. Pentru aceasta apare în cântările de la Cununie și elementul de jertfire, de nevoiță: „Sfinților mucenici care bine v-ați nevoiț și v-ați încununat...“. Viața de familie este după definiția lui Giovanni Papini „o promisiune de fericire și o învoială cu martirajul“. Adeseori propria voie trebuie s-o jertfești pe altarul familiei, prin voința celuilalt, pentru binele și pacea familiei. Din pricina iubirii față de celălalt, se cuvine să pui voia lui adeseori înaintea propriei voințe. Dar frumusețile și darurile căsătoriei sunt multiple și sunt de dorit.

Desfacerea căsătoriei era îngăduită de Moise pentru „învârtoșarea inimilor voastre, dar la început n-a fost așa“ (Matei 19,8). Singurul motiv pentru desfacerea căsătoriei este moartea spirituală (vina desfrânării) sau moartea trupească (văduvia). În Biserica noastră, cu dispensă de la episcopul locului, se binecuvintează și a doua și a treia căsătorie.

Sunt adesea cazuri că, deși familia este întemeiată pe Taină ea nu are trăinicie. Harul legăturii și indisolubilității căsătoriei este dăruit tuturor: „ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă“ (Matei 19,6). De ce unele cupluri nu au viață deplină, până la mormânt? De vină nu este harul divin, harul păcii și unității familiei, acea putere ce se revarsă la Cununie, ci propria voință și libertate a omului. Omul nu lucrează

în concordanță cu harul divin, ci el se comportă doar după „pofta inimii lui“, potrivit comandamentelor egoismului său.

Pentru ca pacea și iubirea familiei să se păstreze și să crească neîncetat se cer respectate următoarele datorii reciproce ale soților:

- iubirea și respectul: „Bărbatul să dea femeii iubirea datorată, asemenea și femeia bărbatului“ (1 Cor.7,3);

- fidelitatea sau credincioșia;

- ajutorul sau sprijinul;

- curăția și cumpătarea trupească și sufletească

și

- împreună lucrare pentru împlinirea mântuirii.

Un preot vârstnic spunea că pentru păstrarea păcii și fericirii în familie este suficientă împlinirea unei singure condiții: soțul și soția să nu fie niciodată tulburați amândoi în același timp, ci pe rând. Bucuria și pacea trebuie să troneze în căminul familial.

Împlinirea prin familie

Tineretea ordonată și trăită prin împlinirea poruncilor lui Dumnezeu va conduce spre întemeierea unei familii fericite și împlinite. Tânărul își îndreptează calea sa prin păzirea cuvintelor divine (Psalmul 118,9), prin orânduirea vieții după preceptele cuvântului biblic.

Familia întemeiată pe dragoste curată și sinceră este grădina paradisiacă în care soțul și soția se bucură de această viață pământească și-și pregătesc viața cea fericită și ne-mbătrânitoare. Soțul este darul pe care Dumnezeu îl dăruiește femeii, tot astfel și soția este darul pe care Domnul îl oferă bărbatului. Pentru aceasta cu darul trebuie să te comporți deosebit, trebuie să-l primești ca atare și să-l prețuiești deosebi. „Fiecare își are de la Dumnezeu darul său“ (1 Cor. 7,7). Există un dar al căsătoriei, dar există și un dar al fecioriei, al vieții celibatate. Tot astfel există o cruce a căsătoriei și o cruce a vieții singulare, dar aceste cruci se dăltuiesc și se poartă în perspectiva învierii, ținta lor este biruința și împlinirea, fericirea și bucuriile curate.

Împreună influențare și creștere duhovnicească în viața de familie sunt esențiale. „Femeia virtuoasă este o cunună bărbatului ei, iar femeia fără cinste este un cariu în oasele lui“ (Prov. lui Solomon 12,4). Potrivit cuvântului divin scris de același înțelept: „femeia virtuoasă... e mai prețioasă decât mărgearul...bărbatul ei devine om de cinste în cetate...Gura și-o deschide cu înțelepciune și sfaturi pline de dragoste sunt pe limba ei... femeia care se teme de Domnul trebuie laudată“ (31 10,23,30).

Prin înțelepciune și delicatețe soțul cel bun poate schimba pe cel mai puțin bun: „bărbatul necredincios se sfințește prin femeia credincioasă și femeia necredincioasă se sfințește prin bărbatul credincios“ (1 Cor. 7,14). Împreună viețuire a soților este o pregătire și o pregustare a fericirii de aici, dar și de dincolo. De aceea ne rugăm ca mirii „să ajungă bătrâneți fericite, cu inimă curată împlinind poruncile

lui Dumnezeu”, dar și să fie primiți în împărăția cerurilor. Pentru aceasta se spune că familia își are și o valoare soteriologică, cu rol spre mântuire. Soții plănuiesc și săvârșesc cele bune împreună, cei doi evită răul. Ei se roagă unul pentru altul și se roagă împreună: „Dumnezeul nostru, Tu, care cârmuiești inimile, cârmuiește și pe ale noastre, astfel ca buna înțelegere să unească sufletele noastre“. Se roagă pentru cei căsătoriți și părinții lor, căci „rugăciunile părinților întăresc temeliele caselor copiilor“ (Rugăciunea a 2-a la slujba Cununiei). Se roagă însă pentru ei și proprii copii. Această rugăciune întreită se înalță ca un triptic de tămâie, ceară și busuioc către Dumnezeu, Cel în Treime preamărit.

Trăirea soțului și a soției în armonie și înțelegere crează un confort spiritual și material absolut necesar pentru realizarea fapturii umane plene, prin perpetuarea vieții și buna creștere a pruncilor. Copiii „buni și sănătoși” sunt darurile dragostei dintre soți și împlinirea lor în această viață, dar și legarea lor materială de eternitate. Prin existența copiilor moartea se biruiește, se transfigurează și omul continuă să trăiască, chiar și material după săvârșirea sa întru Domnul. Copiii și dragostea lor sunt punți ce leagă și întăresc sufletele, sunt inele ce îmbină generații și lumi laolaltă.

Aceste gânduri sunt ca o rugăciune către Dumnezeu să reverse pace și bună-înțelegere peste cei care trăiesc în „vrăjmășie casnică“, să ajute pe cei care-și întemeiază familii și să-L lăudăm și să-I mulțumim cei ce avem familii împlinite. Aceste rânduri sunt scrise și ca un strigăt pentru întemeierea familiei creștine. Sunt o invitație stăruitoare pentru păstrarea intactă a familiei, dar în același timp sunt și un omagiu adus tuturor celor ce-și păzesc și întăresc familia pe stânca cea tare a iubirii adevărate. Căci iubirea adevărată izvorăște și se revarsă de la Dumnezeu, căci El „este iubire“ (1 Ioan 4,8).

LUPTA ACTUALA ANTI-CIP E O ȚINTĂ FALSĂ

Părintele IUSTIN

Salvarea noastră e prin înălțare, înălțarea existențială față de tot ce-i rău. Asta-i salvarea, nu atitudini exterioare de tot felul, după model sectar. Faci un deserviciu monahismului, când tu iei atitudini, care nu-s după Hristos și nu ne reprezintă, pentru că atunci se pune o etichetă: „Uite cum sunt călugării! Uite cum gândesc călugării: într-un cip, văd

pe diavolul. Uite, ăștia-s călugării!” Dar cum îs ăștia călugări? Că nu mă reprezintă pe mine! Și atunci, tu faci un deserviciu întregului monahism românesc, printr-o atitudine necorespunzătoare. Păi, ia atitudine când ne reprezinți, pentru că cei din lume te iau ca reprezentant.

Și tu faci un deserviciu. Am pomenit de cipuri. Sunt dezamăgit de disputa aceasta. Eu am făcut electronica, sunt inginer electronist. Păi, ce-i un cip? Un circuit integrat! Dar acuma și telefonul și orice calculator au circuite integrate, asta este, se merge pe circuite integrate. Dar mulți, când aud acum de cip: „E diavolul!” Dar el e o bucată de materie, până la urmă! Acuma așa se stochează informația. E rău că se face treaba asta? Păi, dacă s-ar merge tot pe modele vechi atunci într-un aeroport mare din Europa ai sta la coadă la infinit până să-ți pună viza, dacă toți ar citi de pe pașaport! Astea-s vremurile, nu trebuie să fim absurzi. Acuma, că tehnologia asta se poate folosi și într-o dictatură mondială, da, se poate folosi! Dar e și o chestie care e naturală și e necesară, în contextul ăsta. E o chestiune ce ține strict de tehnică.

Aș vrea să vă spun că asta este o țintă falsă. Adică, tu ai în față o bucată de materie și te împotrivesți ei și în spate ești cucerit cu totul! Mii de ideologii ți se servesc, tineretul e praf și pulbere. E ca o momeală, cum se făcea în războaie: se simula un atac, tu te duceai acolo și ceilalți veneau prin spate și te cucereau. Cam așa e și acuma: ți se pune chestia asta în față și toți stau acolo, că cipuri, cipuri, cipuri... Bine, bine, dar să vedem: ce mentalitate de viață avem? Ia să vedem: cum stăm cu sexualitatea? Păi, noi am pierdut tot! Adică, eu nu mă mai feresc de diavoli, pot să vină diavoli în mine cu zecile, cu sutele, nu-i problemă asta, dar problema e o bucată de materie, ca să nu se pună pe mine. Păi, nici eu nu-s de acord să se pună aia pe mine! Dar cât se pune diavolul pe tine, de dimineață până seara, de asta nu-ți pasă? Îmi vei replica faptul că cipuirea e un atentat la libertatea ta. Dar diavolul, prin patimile tale, nu atentează la libertatea ta? Și atunci, de ce părăsim – că asta-i calea sfinților părinți – de ce părăsim calea asta și stăm pe o chestiune falsă? Pentru momentul de față, este o momeală, este o țintă falsă. Însă ea se poate transforma, în viitor, într-un real pericol.

Eu vă spun părerea mea personală. Dacă se pune problema cu cipul acesta pus pe buletin sau pe pașaport, pe mine nu mă deranjează. Nu mă deranjează cu nimic. Dar dacă se pune problema să mi-l pună pe mine, atunci, da! Atunci iau atitudine! Dar până acolo nu e nici o problemă. Nu mă deranjează că pașaportul meu are un circuit integrat sau ce are. Îl port, nu știu în ce dulap îl țin și-l folosesc când merg undeva, pe mine nu mă deranjează și nu simt că e un atentat la libertate sau o lepădare de Hristos... Dar spuneau și părinții din Athos, și părintele Dionisie de la Colciu, și părintele Petroniu de la Sfântul Munte, de la Prodromu, și părintele Teofil Părăian că și dacă ar fi să pună cipul

ăla pe tine tot nu-i lepădare! Lepădarea e în momentul în care te lezezi real, explicit, te lezezi. Chiar îmi plăcea de părintele Dionisie. El era un om simplu, n-avea noțiunea de cip, el știa de ștampilă, și el îi zicea ștampilă: „*Dom'le, dacă pune ștampila pe tine, și tu n-ai fost atent și tu nu știi când a pus-o, nu-i valabilă!*” Și zicea: „Numai atuncea e valabilă, când pune ștampila pe tine și zici: «Da, prin ștampila asta mă lepăd de Hristos și mă unesc cu satana!», asta e lepădare!”

Păi, părintele Teofil nu spunea? „*Dragă, pe mine poa' să pună cipuri, din cap până-n picioare!*” Ziceam: „Părinte, dar o să vadă tot ce faceți! Zicea: „*Lasă-i dragă, să vadă că-s om cumsecade!*” N-avea nimic de ascuns părintele Teofil. Țăsta-i omul sfânt. Și-i omul care ne reprezintă pe noi. Când am mers prima dată să mă întâlnesc cu dânsul mi-am dat seama imediat de valoarea lui. Eram ca în fața unui munte de... nu-mi venea să cred că am întâlnit un om atât de mare. După aceea, nu-mi mai venea să merg la părintele Teofil, că mă gândeam că e păcat, un om atât de mare să se ocupe cu un om atât de mic și să-și piardă vremea cu el.

Mă gândeam că mai bine să-mi caut eu un preot pe măsura mea, de ce să... El să se ocupe de lucruri înalte, de oameni înalți, nu să-și piardă vremea cu un începător ca mine. Totuși, am mers, și părintele, prin felul lui, m-a atras și m-am regăsit în părintele de la început. De ce? Nu-mi explicam atunci de ce. Am găsit principii comune de viață și nu știam cum de părintele gândește ca și mine. Aveam amândoi principii moștenite de la sat; îmi plăcea modul de gândire tradițional țărănesc și m-am luptat să salvez țăranul din mine, să nu îl las să moară niciodată, pentru că-l iubeam foarte mult, cel mai mult! Mai ales când îl vedeam pe părintele că pune problema cum se pune și la noi în sat... extraordinar!

Eu am înțeles de-a lungul timpului că părintele Teofil a dus pe culmi înalte, ca om, valorile țărănești, valorile de la sat. De fapt, ce-l caracteriza pe țăranul român, îl caracteriza și pe părintele Teofil. Bucuria. Oamenii de la sat îs oameni bucuroși. Măi, frate, îs oameni plini de viață, care merg în primul rând pe viață și pe bucuria de a trăi. Păi, gândiți-vă, spre exemplu, cum era la noi în sat. Mergeam să culegem strugurii. Păi, nu mergea fiecare, pe rând. Mergeau toți o dată. Păi, de ce? Pentru bucuria comuniunii. Păi nu mai aveau nicio valoare strugurii ăia, dacă-i culegeau pe rând. Strugurii ăia erau un mijloc prin care ei trăiau comuniunea între ei. Și înainte de a se apuca de culesul strugurilor, duceau țigani, în ziua aia, să cânte, și trăgeau niște jocuri, măi frate, și se bucurau, și pe urmă se apucau de... Sub comunism, au dispărut, dar n-au dispărut brusc, au dispărut treptat. Ce pot să vă zic, dacă vreți, din trăirea mea. Uite, aveam o vacă. Păi, cu câtă bucurie așteptam vaca aia, seara, să vină acasă! Și când a trebuit s-o dăm, că era prea bătrână, păi toți am plâns! Dar nu se pune problema cât lapte dă. Era vaca

noastră! O chema Joiana. Și țineam la ea, și ea făcea parte din viața noastră. Practic, ce făceam noi? Noi ne trăiam viața prin ea. Citeam undeva, la părintele Serafim Rose, că oamenii din vremurile din urmă nu vor mai avea bucuria vieții. Asta o aveau țărani. Îți trăiai viața printr-un animal sau prin ce lucrai acolo. Mergeai la câmp, culegeai porumbul – tu nu te gândeai utilitarist, sau, cum se numește acuma, în termeni de eficiență: „Am atâta porumb. Cum îl pot evalua? Cât câștig pe el?” Nu! Te bucurai că ai porumb mult, că ți-a dat Dumnezeu porumb mult și aveai o bucurie din asta. Rostul muncii la câmp era să-ți creze ție o stare spirituală superioară. Țărani nu erau materialști. Ei lucrau foarte mult, dar se și bucurau foarte mult, lucrând. Foarte mult! Deci, și viața lor era în plan spiritual! Țărani erau oameni bucuroși, aveau atâtea tradiții, în care ei se bucurau, efectiv se bucurau! Țărani erau oameni echilibrați. Mai mult echilibru decât la sat, nu vezi! Uitați-vă la oraș: orașul e o... cred că e mult zis comunitate... hai să zicem un tip de comunitate descentrată. Acolo e locul extremelor. Satul e echilibrat! Și la sat se întâmplă să fie țigani, să fie și sectanți, dar toți trăiesc împreună, armonios. Vedeam asta în atitudinea părintelui Teofil, foarte conciliantă față de ceilalți, din alte confesiuni; așa sunt țărani noștri, n-au nimic cu celălalt, că-i din altă credință. Treaba lui, în legea lui. Noi suntem cu legea noastră, el e cu legea lui, și trăiesc toți împreună și se ajută și n-au nimic unii cu alții.

Părintele Teofil ține de tipul intelectualului țăran, cumva, cum ar fi Petre Țuțea sau Brâncuși sau alții ca ei.

Oameni simpli, în fond, chiar dacă erau complicați prin educație. Îmi place un cuvânt de la Brâncuși, care zice că orice simplitate este o complexitate rezolvată. Și părintele Teofil, dacă-l analizați profund, o să vedeți că, de fapt, el are virtuțile țăranului, care le-a dus și le-a călugărit și le-a ridicat pe treptele cele mai înalte ale existenței. Chiar îmi spunea părintele Pantelimon de la noi: „*Tu conduci mănăstirea ca un țăran!*” „*Cum, măi? Nu m-am gândit la treaba asta. Noi suntem aproape toți cu facultate aici, intelectuali. Cum zici tu că merg ca un țăran?*” „Păi, uite: unui țăran îi place să aibă gospodărie, să n-aibă nimeni vaci ca el, frumoase ca ale lui; să aibă pădure, să aibă ce-i trebuie, să-și trimită copiii la școală, să fie credincioși ș.a.m.d. Păi, așa facem și noi!” Și atunci mi-am dat seama: da, într-adevăr, așa facem! Iată că și noi suntem după modelul țăranului român, și noi, ca și călugări. Nu-i vorba de o îngustare, e un mod al nostru de a fi și ne reprezintă, să știți! Dacă căutăm românismul autentic, trebuie să mergem la sat, nu la oraș. Orașul e internaționalizat, e îndepărtat. E mai îndepărtat de etnicul nostru, de specificul nostru decât satul.

Vedem și acuma, lucrăm foarte mult cu tinerii, și majoritatea tinerilor sunt de la oraș sau prin oraș se întorc la credință. Satele sunt slăbite. Eu cred că este

momentul ca orașul să răspundă satului, pentru toate câte a primit de la sat, în cursul istoriei, toate valorile. Cred că prin orașe, 90% cel puțin îs de la sat. Deci, vedem că satul produce și orașul consumă. Și acum – satele erau ca niște rădăcini pentru oraș – satele sunt slăbite, deci, rădăcinile orașelor sunt slăbite. Orașul, dacă nu-și dă seama de treaba asta și nu-și întărește rădăcinile, atunci slăbește tot mai mult. Totuși țaranul nu-i speriat de oraș. Uitați, se pune problema curentului electric, ei îi zic lumina, acolo: „*Ne-au băgat lumină*”. N-au fost împotriva tehnicii, dimpotrivă: dacă au putut să aibă lumină, curent, pământ au avut! Dacă a putut să-și ia un tractor, să-și lucreze mai ușor pământul, pământ l-a luat! Țaranul român nu e exclusivist. Și părintele Teofil îmi spunea, de multe ori, treaba asta: „*Dragă, nu trebuie să fim niciodată exclusiviști!*” În părintele Teofil cred că se recapitulează țaranul român, și în țaranul român e cuprins românul, de fapt.

*Articol scris de Cristian Curte preluat din revista Lumea monahilor nr. 43, ianuarie 2011. Părintele stareț Iustin Miron de la Oașa este un bărbat înalt, cu ochi albaștri, pătrunzători. Un om dintr-o bucată. Îți spune în față ce gândește, chiar dacă părerile sale sunt, uneori, diferite de ale majorității. În problema noilor pașapoarte electronice, spre exemplu, mulți credincioși, familiarizați cu viziunea unora dintre marii noștri duhovnici, s-ar putea scandaliza. Dar nu este scopul părintelui Iustin de la Oașa acela de a provoca. Mai degrabă am intuit la el o deschidere amplă către sobornicitate, către comuniunea care ar trebui să fie fundamentul oricărei atitudini din biserică. Pentru că, înainte de toate, mântuirea noastră ar trebui să stea „întru mult sfat” (Pilde 11, 14). Dar ce sfat este posibil fără o nevoie adâncă de comunicare?

CREDINCIOȘI AI PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN VIENA, PELERINI ÎN IERUSALIM ȘI IORDANIA

Pr. Drd. Emanuel Nuțu

Centrul religios-cultural *Dumitru Stăniloae* din Viena, în colaborare cu Agenția de pelerinaj *Basilica Travel* a Patriarhiei Române, a organizat în perioada 4-12 februarie 2011 un pelerinaj în Ierusalim și Iordania pentru credincioșii parohiei ortodoxe române din Viena.

Pelerinajul a fost precedat de o pregătire duhovnicească a fiecărui pelerin prin taina sfintei spovedanii, prin post, prin citirea de Acatiste și Paraclise închinat Mântuitorului Iisus Hristos, Maicii Domnului și Sfinților pe care urmăm să-i întâlnim în mod deosebit. De asemenea, înainte de plecarea în pelerinaj am avut și o întâlnire informală cu toți pelerinii, întâlnire la care am avut bucuria de a avea în mijlocul nostru doi delegați ai Preafericitului Părinte Patriarh Daniel. Domnul Consilier Patriarhal Leonard Ciofu și Pr. Cătălin Niculescu, directorul Centrului de pelerinaj *Basilica* au vorbit pelerinilor despre importanța pelerinajului și despre valoarea spirituală a locurilor care urmau a fi vizitate, prezentarea fiind

susținută cu hărți și fotografii, pentru ca fiecare să avem o imagine cât mai bună a ceea ce trebuia să vizităm. La sfârșitul întâlnirii, fiecare pelerin a primit un dar din partea Părintelui Patriarh și a Centrului de pelerinaj *Basilica Travel*.

Am însoțit cu mult drag acești pelerini și împreună, cu multe gânduri, cu multe năzuințe, cu dorința de mulțumire pentru toate binefacerile primite și încărcăți de emoții, am vizitat și ne-am închinat la toate locurile importante din punct de vedere creștin din Israel, pelerinajul culminând cu participarea la Sfânta Liturghie din Biserica Învierii sau a Sfântului Mormânt, în noaptea din 5 spre 6 februarie. Aici, într-o atmosferă divină, am putut sluji Sf. Liturghie, iar pelerinii au primit Sf. Împărtășanie.

Însă, în acest pelerinaj s-au vizitat și locuri importante din punct de vedere istoric și cultural și amintesc doar Petra, "orașul de piatră", care este un sit arheologic aflat în sud-vestul Iordaniei, renumit mai ales pentru arhitectura sa, oraș săpat aproape în întregime în piatra muntelui, pe care se sprijină majoritatea clădirilor care formează una dintre cele mai pretioase mosteniri culturale ale omenirii.

Acest timp petrecut în Ierusalim a fost pentru fiecare pelerin un timp cu adevărat sfânt, un timp de întărire și apropiere de Dumnezeu, un timp în care ne-am adus aminte de toate cele făcute de Dumnezeu pentru om, iar aducerea aminte a lucrării lui Dumnezeu în lume și în viața personală are valoare mântuitoare. Chipurile senine, entuziasmul și vocea tremurândă cu care se cântau și se tot repetau privesc trădau emoția și bucuria pelerinilor, bucurie care, după cum ei spuneau, nu poate fi spusă sau descrisă, ci doar trăită de cel care este învrednicit să ajungă în acele locuri. Ne-am întors acasă cu multă mulțumire sufletească și cu dorința de reîntoarcere în locurile care îți oferă atâta pace, liniște și bucurie.

Acesta este al doilea pelerinaj organizat de Centrul religios-cultural *Dumitru Stăniloae* din Viena, iar pentru că tot mai mulți credincioși doresc să trăiască bucuria de a fi pelerin în Tara Sfântă, în colaborare cu Agenția de pelerinaj *Basilica Travel* a Patriarhiei Române vor fi organizate pelerinaje, pentru ca toți cei doritori să aibă această sansă. Următorul Pelerinaj în Țara Sfântă și Muntele Sinai (Egipt) va fi

organizat în luna februarie anul viitor și dacă Dumnezeu ne ajută să ajungem cu bine până atunci, vom avea bucuria ca împreună cu noi să fie și IPS Părinte Mitropolit Serafim.

CREDESCIOȘII ROMÂNI DIN VIENA S-AU ÎNCHINAT UNEI PĂRȚI DIN LEMNUL SFINTEI CRUCI

În Duminica Sfintei Cruci (27 martie 2011), credincioșii români din Viena au avut prilejul și bucuria de a se închina unei parti din lemnul Sfintei Cruci, care se păstrează în Mănăstirea Heiligenkreuz

(Sf.Cruce), de lângă capitala Austriei. Această mănăstire cisterciană a fost fondată în anul 1133 de către împăratul Leopold și de atunci, viața

monahală de aici a fost neîntreruptă. Pe lângă frumusețea naturală a locului (ea se găsește în inima pădurilor Vieneze), această mănăstire este renumită pentru că aici se păstrează din anul 1188 cea mai mare parte din lemnul Sfintei Cruci din nordul Munților Alpi Apuseni. De asemenea, în această mănăstire există și o școală telologică renumită. Mănăstirea Heiligenkreuz a fost vizitată și de către Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, în luna iunie a anului 2009, când a făcut vizita pastorală în Austria.

A fost un gând mai vechi al Pr. Dr. Nicolae Dura, parohul Bisericii Ortodoxe Romane din Viena, să valorifice spiritual șansa de a avea un asemenea odor în apropiere, iar ziua a fost bine aleasă, pentru că, după participarea la Sf. Liturghie în Duminica a III a a Sfântului și Marelui Post, după ascultarea Sfintei Evanghelii și a cuvântului de învățatură despre Sfânta Cruce, peste 200 de credincioși au făcut un adevărat pelerinaj pentru a se închina unei parti din lemnului Sfintei Cruci pe care a fost răstignit Mântuitorul Hristos.

Grupul de pelerini a fost primit de către starețul mănăstirii, Părintele Prof. Univ. Dr. Maximilian Heim, care a făcut o prezentare a bisericii și a complexului mănăstiresc. După această prezentare, parintii slujitori au săvârșit slujba Vecerniei, răspunsurile fiind date de corul Bisericii ortodoxe române din Viena. Important este și faptul că la această slujbă, s-a folosit pentru tămâiere cadelnita oferită acestei mănăstiri de către Patriarhul ecumenic Sanctitatea Sa Bartolomeu I.

La sfârșitul Vecerniei, Pr. Paroh Dr. Nicolae Dura a mulțumit părintelui stareț în numele credincioșilor pentru bunăvoința arătată și pentru felul în care au fost primiți, iar apoi, toți credincioșii prezenți au sărutat Sfânta Cruce, umplându-se de bucurie, de nădejde și de putere în continuarea Postului, pe drumul spre Înviere.

Rumänisch-orthodoxe Pilger besuchten Stift Heiligenkreuz

Vorsitzender des Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich, Nicolae Dura, führte Pilgergruppe "im Zeichen des Kreuzes" an Wien, 28.03.11 (KAP) Eine Gruppe von rund 250 rumänisch-orthodoxen Pilgern hat am Sonntag Stift Heiligenkreuz besucht. Anlass der Pilgerreise der zur rumänisch-orthodoxen Gemeinde in Wien gehörenden Gläubigen

war der orthodoxe Festtag des "Kreuz-Sonntags", der am dritten Sonntag der Fastenzeit begangen wird.

Wie der rumänisch-orthodoxe Bischofsvikar und Vorsitzende des Ökumenischen Rates der Kirchen in Österreich, Nicolae Dura, "Kathpress" gegenüber betonte, sollte die Pilgerreise ein "ökumenisches Zeichen" sein. Gerade Heiligenkreuz sei eine Stätte der ökumenischen Nähe zwischen den Kirchen, so Dura, da dort das Kreuz in besonderer Weise verehrt werde.

In Heiligenkreuz wurde die Gruppe vom neuen Abt Maximilian Heim begrüßt und durch das Stift geführt. Im Anschluss feierten die Pilger in der Kreuzkirche des Stiftes eine orthodoxe Vesper. (Kathpress 28.03.2011)

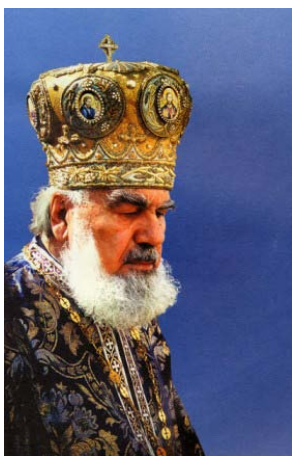
Rumänisch-orthodoxe Pilgergruppe in Heiligenkreuz (27.03.11.) - Seit die Kreuzreliquie 1982 in die eigens dafür gebaute Kreuzkirche übertragen wurde und dort zur Verehrung ausgestellt ist, zieht sie viele Menschen an, die in Stille hier beten. Immer häufiger aber kommen eigens Pilgergruppen, um das heilige Kreuz zu verehren. Am 3. Fastensonntag war eine große Pilgerschar der rumänisch-orthodoxen Gemeinde von Wien bei uns. Abt Maximilian begrüßte Bischofsvikar Dr. Nicolae Dura und hielt selbst die Führung für die Gläubigen, danach gab es eine Vesper der Kreuzverehrung in der Abteikirche, die sehr eindrucksvoll gestaltet war. Bischofsvikar Dura war schon im Jänner bei uns und hat eine Vesper anlässlich der Gebetswoche um die Einheit der Christen gestaltet. - Wir freuen uns auf jeden Besucher, ob Gast oder Pilger oder Tourist. (<http://www.stift-heiligenkreuz.org/>)

MITROPOLITULUI BARTOLOMEU*
ARTIZANUL MLĂDIERII CUVÂNTULUI CARE
ZIDEA SUFLETE*

Pr. Dr. Ioan CHIRILĂ, decanul
Facultății de Teologie Ortodoxă din Cluj

Acum, când pășește desăvârșit pe această cale de lumină, noi nu putem decât să încercăm să surprindem străluminările moștenirii pe care însuși ne-a lăsat-o.

**"Cred în frumusețea, bunătatea și adevărul
omului..."**

"Cine sunt eu?"; în cadrul mistagogiei liturgice, ne simțim purtați în împreună mergere spre Împărăția deschisă de întruparea Cuvântului, adică: *"Cine sunt eu, cu voi?"*; iar în cadrul pastorației chiriarhului, suntem în profunzimea mărturisirii celei pline de viață, prin omilii, prin scrisori pastorale, prin

atitudini sociale, prin zidiri, rectitoriri și întâlniri ale "celuilalt și el întru Hristos", adică: *"Cine sunt eu, când El este întru voi?"*.

Mama este muza care-l face să pătrundă în adâncuri, ea îl inițiază într-un alt univers, în universul mitic, magic din care se va desprinde sensibilitatea artistică. Dar, cu toate acestea, tânărul Valeriu coboară mai jos, în descendența sacerdotală a străbunilor și zice, ca Grigorie Teologul: *"Cred în scânteia divină a omului și în capacitatea lui de a înfrânge răul din lume, cred în frumusețea, bunătatea și adevărul său, în puțința lui de a depăși până la jertfă și sfințenie, cred în libertatea, în forța creatoare, în iubirea, lacrima și bucuriile lui. Cred în vigoarea și trăinicia neamului meu, în ascendentul său spiritual asupra istoriei, cred în pacea finală a omenirii"*. În lumina acestui crez va realiza opera sa.

În lirica sa, impulsul teologic preamărește un mister inefabil, generator al tuturor chipurilor existenței, de aceea se poate afirma că, în scrierile sale, ne întâlnim cu un înalt grad al unei consecvente idealități spirituale. De fapt, în poezia sa, ne întâlnim cu teme ontologice divers exprimate, de la starea ontologică proprie la starea ontologică a ființei noastre colective și care toate se rostuiesc într-o zonă a autohtonizării creștinismului în paradigma lui Crainic sau Pillat.

Un scriitor cu o largă aplecare interdisciplinară

Dramaturgia, creată ca pentalogie a mitului românesc, se focalizează pe exprimarea originii și a devenirii într-o ființă. Se remarcă încărcătura

excepțională de învățătură antropologic creștină. Memoriile, eseistica, jurnalul ne pun în față un scriitor cu o largă aplecare interdisciplinară, ele constituindu-se într-un adevărat dialog platonician în care se îmbină istoria artei, filologia, etnologia și folclorul.

Noi ne-am întors spre munca pe Sfânta Scriptură care acum este Biblia jubiliară 2001 și care, prin forma sa, aliniaza edițiile scripturistice românești la forma științifică modernă occidentală.

**Ctitor al vechilor centre monahale distruse în anii
grei ai istoriei transilvane**

În slujirea arhierescă de aproape 18 ani la Cluj identificăm câteva direcții fundamentale: rectitorirea vechilor centre monahale distruse sau pustiite în anii grei ai istoriei transilvane; ctitorirea a peste 100 de biserici, deci restaurarea climatului parohial al mediului urban; educația religioasă în școlile de stat și în învățământul specific teologic; dialogul cu "frații în așteptarea dragostei noastre", adică dialogul interconfesional realizat într-un mediu al identităților clar precizate, dar menit să conducă la o mărturie comună; activitatea de vestitor al adevărului veșnic și unic; misiunile pastorale ale studenților și seminaristilor în parohiile confruntate cu problema prozelitistă; cuvintele pastorale în care erau atinse cele mai actuale chestiuni sociale, politice și morale. Narator plin de farmec pentru toate vârstele, dar și un păstor care, în cuvântări, se apropia de nevoile speciale ale cetății, de la ecologie până la chestiunea donărilor de sânge, de la organizarea de policlinici până la temeluirea de Hospis, ori la ctitorirea centrului de cercetare teologică, biblică, pastorală, catehetic-omiletică. O varietate mare de direcții și perspective, fapt care ni-l prezintă ca pe un păstor vizionar.

Acestora se adaugă lucrările teologice de inițiere: în cunoașterea Liturghiei - *Cartea deschisă a Împărăției - o însoțire liturgică pentru preoți și mireni, Apa cea vie a Ortodoxiei, Cuvinte de învățătură, sau Introducere în citirea Sfintei Scripturi*. Acestea toate au fost răsplătite în timp prin recunoașterea oamenilor: a fost ales *președinte de onoare al Fundației "Nicolae Steinhard"* (1993); *membri de onoare al Senatului Universității de Medicină și Farmacie "Iuliu Hațieganu" din Cluj-Napoca* (1993); *senator de onoare și membru al Marelui Senat al "Universității Babeș-Bolyai" din Cluj-Napoca* (1996); a primit Premiul special pentru volumul *"Din spumele mării"*, la Salonul de carte din Oradea (1995); Premiul "Cartea anului" pentru volumul *"Din spumele mării"*, la Salonul național de carte din Cluj-Napoca (1996); Marele Premiu pentru poezie al Festivalului internațional de poezie "Lucian Blaga", Cluj-Napoca (Mai 1999); Diploma și medalia Academiei de Artă, Cultură și Istorie din Brazilia (Mai 2000); de la Președinția României, Medalia Comemorativă "150 de ani de la nașterea lui Mihai Eminescu" și Ordinul Național "Pentru Merit" în grad de Mare Cruce (2000);

Premiul pentru Opera Omnia al Uniunii Scriitorilor, filiala Cluj (Martie 2001). De dată recentă (2010) a fost alegerea IPS Sale ca *membre de onoare al Academiei Române*.

Rămâne ca acum, când pe calea luminii înălțătoare fiind, spre întâlnirea cu Semănătorul-Cuvântul, El să-i zică: cunoaște cerul Meu și-l încântă cu stihu-ți viu și odihnește-te-ntru el, căci furtuna a trecut și serafimul așteaptă să-i înapoiezi pana. Odihna veșnic fericită, părintele nostru Bartolomeu!

* Preluat din ziarul Lumina de Duminica, 13 Februarie 2011

PĂRINTELE PETRONIU S-A MUTAT LA DOMNUL

Blând și smerit, dar plin de râvnă în cele duhovnicești, căuta să-i îndemne pe monahii tineri către sporirea lucrării duhovnicești, reamintindu-le și scrierile pline de Duh ale Părinților filocalici și ale

Sfinților Părinți, uneori uitate: "ele sunt necesare - spunea odată părintele - absolut necesare. Sfântul Maxim Mărturisitorul spune că *cele două aripi ale vieții creștinești sunt cunoașterea și făptuirea. Să cunoști învățătura Bisericii și cum trebuie să trăiești creștinește; e vorba de o cunoaștere duhovnicească, nu una teoretică. Capeți o mulțime de noțiuni, de cunoștințe, de date, dar ele nu au nici o influență asupra vieții mele sufletești. Nu m-am ales cu nimic. Este și invers. Pot să fiu și călugăr; nu cunosc învățătura Bisericii, dar am o anumită practică. Dar de multe ori practica aceasta devine o rutină, ceva automat. E ca o închinare la idoli, pentru că nu știi de ce faci un anumit lucru. Ignoranța este o mare primejdie.*"

Cuvântul său era viu și plin de putere

Ce mi se pare minunat la părintele Petroniu este acel firesc și legătura neîntreruptă între vremea rugăciunii din biserică, șederea la masă, vorbirea măsurată și dialogul obișnuit. Nu lepăda haina omului duhovnicesc atunci când discută probleme de organizare și bună rânduială în obște.

Ca la marii oameni ai Bisericii, cuvântul său era viu și plin de putere, deseori cu imagini din viața omului. Simțea că are totuși un dar în plus, acela de a-ți desluși tainele drepte credințe în chip teologic, tâlcuind împreună cu Sfinții Maxim Mărturisitorul, Isaac Sirul sau Ioan Scărarul. Îți deschidea privirea minții către scrierile de căpătâi ale Sfinților Părinți, ca o provocare să te apropii și să le descoperi, citindu-le.

Dându-ți sfat, părintele te ridica din căderea ta și îți bucura inima cu nădejdea unei vieți înnoite prin pocăință și prin mai multă osteneală în cele duhovnicești. Plecai de lângă dânsul cu pace și mângâiere sufletească, de neuitat. "*Cum sporește un om în rugăciune? Prin dragoste, prin înfrânare, prin înălțarea minții la Dumnezeu și prin cugetarea duhovnicească. Rugăciunile Bisericii sunt întemeiate pe convingerea că ele sunt adresate unei persoane prezente în chip duhovnicesc. Atunci când intri în dialog cu o altă persoană, ești atent la persoana cu care vorbești, ascuți ceea ce-ți spune ea și îi răspunzi; nu te gândești în altă parte, nici nu te uiți în altă parte, vorbind cu altcineva. Așa trebuie să fie și simțirea, ca o stare sufletească potrivită dialogului cu Dumnezeu, cu Maica Domnului și cu sfinții. Când stai în fața Împăratului ceresc, nu stai nepăsător, nesimțitor. Așadar, ceea ce-I spui lui Dumnezeu trebuie să înțelegi și să simți, să participi. Și mintea, și inima exprimă o anumită stare conformă cu ceea ce spui. Nu e de-ajuns să te rogi doar cu buzele. Sfântul Simeon Noul Teolog spune că este mare păcat să te rogi lui Dumnezeu cu nesimțire; e batjocură. De aceea se cuvine să ne rugăm cu înțelegere și cu simțire.*"

Rânduiala înduhovnicirii omului

Cei care l-au cunoscut pe părintele Petroniu în anii '80 povestesc cât de greu le era românilor la Prodromu, câte lipsuri au îndurat, împlinindu-și însă lucrarea lor monahicească. Părintele se bucura nespus pentru românii care veneau în Sfântul Munte și nu uitau să treacă și pe la Prodromu. Fie preoți, monahi sau tineri pelerini, toți primeau binecuvântare și sfat de folos, cu înțelegere pentru greutățile fiecăruia.

Ce rămâne, până la urmă, și dincolo? Rămâne dragostea, care pe toate le desăvârșește. "Cum îl iubește Dumnezeu pe om? Dar ce să spun eu? Avem cuvântul Evanghelistului: Așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Ce e mai mult decât asta? Ne-a dat învățătura dumnezeiască, ne-a lăsat rânduiala minunată a înduhovnicirii omului, ne-a pregătit viața veșnică și ne așteaptă: Veniți să moșteniți împărăția gătită vouă! Sfântul Cuvios Moise spunea: Puțină este osteneala, veșnică odihna."

Schitul românesc Prodromu - Mt. Athos

Părintele Petroniu Tănase a trecut la cele veșnice pe 22 februarie, la vârsta de 94 de ani. A avut o viață monahală de 81 ani, dintre care 33 în Schitul Prodromu din Sfântul Munte Athos, conducând ca stareț acest așezământ vreme de 22 de ani și fiind cunoscut ca al doilea ctitor al schitului

Slujba înmormântării a fost oficiată de Preasfințitul Episcop Hrisostom, cu participarea unei delegații din partea Patriarhiei Române, condusă de părintele eclesiarh Timotei Aioanei. Slujba înmormântării a fost săvârșită în conformitate cu rânduielele monahale athonite. Mai multe informații am aflat de la pr. Timotei Aioanei: „Slujba de înmormântare a început la ora 14:15 și s-a încheiat trei ore mai târziu. Soborul slujitor, format din aproximativ cincizeci de ieromonahi, preoți și diaconi, s-a aflat sub protia Preasfințitului Hrisostom, ierarh rezident în Mănăstirea Marea Lavră, fost conducător al școlii athonite de teologie Athoniada. La sfârșitul slujbei, am prezentat mesajul pe care Preafericitul Părinte Patriarh Daniel I-a trimis soborului Schitului Prodromu și tuturor celor ce l-au prețuit pe pr. Petroniu Tănase. A fost prezentat, de asemenea, mesajul ministrului de externe al României, citit de consulul general de la Consulatul român din Tesalonic. De asemenea, starețul Mănăstirii Prodromu a rostit un cuvânt de despărțire. A încheiat șirul prezentărilor Preasfințitul Hrisostom, care l-a cunoscut de multă vreme pe pr. Petroniu”.

**Preoții slujitori Vă urează tuturor Sărbători fericite și cu mult spor duhovnicesc!
Hristos a înviat!
Adevărat a înviat!**

PROGRAMUL SFINTELOR SLUJBE DE PAȘTI Gottesdienstordnung der Rumänisch-Orthodoxen Kirche in WIEN, 11. Simmeringer Hauptstr. 161

17.04 Intrarea Domnului în Ierusalim/ Palmsonntag
8,00 Sf. Liturghie în Sala parohială
10,00 Sf. Liturghie/ Hl. Liturgie

18.04 și 19.04 Spovedanie și împărtășanie (în spitale sau acasă)/Beichte und Kommunion (Krankenhäuser bzw. zu Hause)

20.04 Miercurea Patimilor
19,00 Denie

21.04 Joia Mare/ Gründonnerstag
10,00 Sf. Liturghie / Hl. LITURGIE
19,00 Denia celor 12 Evanghelii/ Die 12

Passionsevangelien

22.04 Vinerea Mare/ Karfreitag
11,00 Ceasurile împărătești/ Stundengebet
19,00 Prohodul Mântuitorului/ Grablegung

Christi

23.04 Sâmbăta cea Mare
9,30 Sf. Liturghie, Spovedanie și Împărtășanie /
Beichte und Kommunion der Schüler

**23,00 PROCESIUNEA DE PAȘTI/
OSTERPROZESSION**

24.04 SF. PAȘTI / OSTERN
10,00 Sf. Liturghie/ Hl. Liturgie
12,00 Vecernia Paștilor/ Ostervesper

25.04 Sf. Paști
9,30 Sf. Liturghie arhierescă cu ÎPS Mitropolit
Serafim/ Hl. Liturgie

26.04 Sf. Paști
10,00 Acatistul Învierii/ Akathistos der
Auferstehung

De la 1 mai Vecerniile se vor săvârși sâmbăta seara,
Acatiste miercurea și vinerea de la ora 19,00 până la
30 septembrie.

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus RUFEN zu CHRISTUS - Chemări la Hristos

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt
Capela: 1010-WIEN, Löwelstrasse 8
Biserica: 1110-WIEN, Simmeringer Hauptstr. 161

Pr. Nicolae DURA Tel. 0699/17 37 87 74

e-mail: pr.dura@rumkirche.at

Pr. Emanuel NUȚU Tel. 533 79 63

0676/42 32 426,

e-mail: pr.nutu@rumkirche.at

www.rumkirche.at

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"

